

[Karl Olsen.]

stilling, at rigsdagen, den lovgivende magt, den bevillende magts myndighed herved til en vis grad sættes ud af spillet. Det føles hos mange, som om rigsdagens tiltræden af et sådant forlig er af mere formel karakter. Jeg vil til indledning gerne understrege, at mit parti ikke kan betragte sin medvirken til dette lovforslags gennemførelse som værende af formel karakter. Mit parti må betragte de forhandlinger, der er ført, som værende af vejledende karakter og mener, at den endelige udformning fuldt og helt må ligge hos rigsdagen.

Denne opfattelse havde vi dengang. Vi har den stadig, og udfra denne opfattelse vil vi tage stilling til det foreliggende forslag.

Ved behandlingen af forslagene i 1948—49 vendte mit parti sig imod dem og prøvede at få gennemført væsentlige og principielle ændringer i dem, men vore ændringsforslag blev med stor voldsomhed afvist af den højtærede minister. Jeg kan derfor kun i dag med tilfredshed konstatere, at det har været nødvendigt for ministeren at acceptere princippet i de ændringsforslag, jeg dengang — i 1949 — på mit partis vegne stillede, selvom det er lykkedes den højtærede minister at forsyne dem med en efter hans opfattelse nødvendig skønhedsplet.

Overfor den skarpe afvisning, vore ændringsforslag fik i 1949, svarede jeg dengang — jeg citerer igen —

„Vi har ikke fra nogen side — undtagen fra retsforbundet — fået nogen som helst håndsækning, og derfor ligger forslaget“ — altså vort ændringsforslag — „nu i al sin enkelthed på bordet, og som jeg sagde, da jeg havde ordet første gang: nu er det lagt der — og jeg tror bestemt, at det vil komme til at forme sig således, at vi, når vi igen kommer til at stå overfor dette problem, vil blive nødt til at tage hensyn til de principielle synspunkter, forslaget rummer.“

Og det er det, der sker gennem indførelsen af procentberegningen i det foreliggende forslag i stedet for de almindelige reguleringsportioner.

Inden jeg går over til at udtale mig om selve forslagens enkeltheder, vil jeg tillade mig at gøre et par bemærkninger om mit partis principielle stilling til denne lovgivning.

I agitationen har man fra socialdemokratisk side villet hævde, at det konservative folkeparti ensidigt varetog de højeste lønningers interesser. Jeg har tidligere her i det høje ting vendt mig imod denne tale,

og jeg vil gøre det igen. Vi har altid arbejdet på at sikre den nederste del af lønskalaen rimelige eksistensvilkår. I den forhandling, der gik forud for det forlig, der er forudsætningen for det foreliggende lovforslag, var kravet fra sølvsnoreorganisationens side 3½ portioners reguleringsstillæg. Dette krav er blevet imødekommet. Jeg kan derfor ikke se, at man krænker nogen berettiget interesse ved herudover at søge at komme de grupper af tjenestemænd til hjælp, hvis løn gennem de uheldigt formede reguleringsstillægsporportioner er blevet nivelleret. Vi var skeptiske overfor udformningen af 1946-loven. Vi tvivlede på, at loven ville sikre den danske stat en tjenestemandssstand, der følte sig tryk, der følte sig tilfreds i sin gerning. Mit partis daværende ordfører, afdøde kommandør Westermann, gav udtryk herfor ved anden behandling af lønningsoverforlovet i 1946; da han udtalte — jeg tillader mig at citere hans synspunkt, da det er af betydning i den situation, vi står i i dag —:

„Det konservative folkepartis ønske har været igennem den nye tjenestemandsslov at skabe mulighed for, at den danske stat fortsat kunne få en dygtig og tilfreds tjenestemandssstand. Men vi nærer begrundet tvivl om, at dette vil lykkes igennem det lovforslag, som her foreligger. Vi frygter, at der ikke vil komme det tilstrækkelige antal nye ind, fordi man med de lønninger, der bydes de akademisk uddannede herigennem, ikke vil bekoste uddannelsen. Vi frygter også, at en del af dem, der i øjeblikket er tjenestemænd, vil blive lokket over i det private erhvervsliv, fordi staten ikke med de lønninger, den giver ifølge denne lov, vil kunne konkurrere med de lønninger, der i hvert fald i øjeblikket udbetales ude i det private erhvervsliv.“

Og videre afgav kommandør Westermann på sit partis vegne følgende erklæring:

„Vi erkender, at det er et anseligt beløb, men vi har ikke kunnet påpege, at der noget sted er givet for meget, men til gengæld, at der flere steder efter vor mening er givet for lidt. Når vi alligevel trods betænkeligheder har kunnet give forslaget vor tilslutning, er det i håb om, at pris- og lønningsniveauet vil føje sig således, at staten kan få det fornødne antal velkvalificerede tjenestemænd. Skulle dette vise sig ikke at blive tilfældet, må vi forvente, at staten, før den slækker på kravet med hensyn til kvaliteten, vil tage lønningsbestemmelserne op til revision.“

Vi må i dag fra konservativ side konstatere, at forudsætningerne for vor tiltræden af 1946-loven er brudt sammen. I dag er der